

Малафей А.С.,

студентка IV курсу кафедри музичного та хореографічного мистецтва ВП «Миколаївська філія Київського національного університету культури і мистецтв»;

Науковий керівник: Пак І.О., заслужений працівник культури України, доцент за наказом кафедри музичного та хореографічного мистецтва ВП «Миколаївська філія Київського національного університету культури і мистецтв» м. Миколаїв, Україна

ХОРЕОГРАФІЧНА КАРТИНА «ПЕРША ЗУСТРІЧ» ЗА МОТИВАМИ М.В. ГОГОЛЯ «СОРОЧИНСЬКА ЯРМАРКА»

ІСТОРІЯ СТВОРЕННЯ ПОВІСТІ

У 1829 році, Гоголь написав свою повість "Сорочинський ярмарок", а через три роки видав цю повість. Ці часи були розквітом ярмаркового руху в Україні – серед тисяч тодішніх ярмарків Сорочинська була не найбільшою. Ярмарок був заборонений більшовиками і почав відроджуватися 1966 року – саме з Сорочинським. Захід традиційно проводиться протягом шести днів наприкінці літа. Минулого року Сорочинський ярмарок зібрав понад 2000 учасників, 3000 народних музикантів, співаків та танцюристів та понад 700 000 гостей.

В повісті "Сорочинський ярмарок", що є складовою частиною «Вечорів на хуторі біля Диканьки», Микола Гоголь описує, як люди з усіх кінців їдуть на ярмарок десь на початку XIX ст.

У 1874 року, працюючи над «Хованщиною», Мусоргський задумав оперу на сюжет повісті М. В. Гоголя «Сорочинський ярмарок» (з книги «Вечори на хуторі біля Диканьки», 1831—1832)

З'ЇЗДИ НА ВЕЛИКУ СОРОЧИНСЬКУ ЯРМАРКУ.

Селянин Солопій Черевик разом із красунею-дочкою Параською та сварливою дружиною Хаврон'єю (мачухою Параски) прибуває на Сорочинський ярмарок, щоб продати десяток мішків пшениці та старого коня. Їм зустрічається Грицько — молодий юнак, який закохався у Параску, але тут же посварився з її мачухою. Грицько сватається до Параски, Солопій не проти весілля, але Хавронья затято заперечує, і весілля скасовується. Тоді Грицько звертається до цигана, який обіцяє весілля все-таки влаштувати.

ЛЮБОВНА ЛІНІЯ

Красуня наша задумалася, дивлячись на розкіш виду, і забула навіть луштити свій соняшник, яким справно займалася на всі продовження шляху, як раптом слова: «Ай та дівчина!» — вразили її слух. Озирнувшись, побачила вона натовп парубків,

що стояли на мосту, з яких один, одягнений похизливіше за інших, у білій свитці і в сірій шапці решетилівських смушок, підпершись у боки, молодецьки поглядав на проїжджаючих. Красуня не могла не помітити його засмаглого, але сповненого приємності обличчя і вогненних очей, які, здавалося, прагнули бачити її наскрізь, і опустила очі при думці, що, можливо, йому належало вимовлене слово.

У смаглявих рисах цигана було щось злісне, уїдливе, низьке й разом зарозуміле: людина, яка глянула на нього, вже готова була зізнатися, що в цій дивовижній душі киплять достоїнства великі, але яким тільки нагорода є на землі — шибениця. Рот, що зовсім провалився між носом і гострим підборіддям, вічно осінений уїдливою усмішкою, невеликі, але живі, як вогонь, очі й безперервно мінливі на обличчі блискавки підприємств і умислів — усе це ніби вимагало особливого, такого ж дивного для себе костюма, який саме був тоді на ньому. Цей темно-коричневий каптан, дотик якого, здавалося, перетворив би його на пил; довге, що валилося по плечах лопатями чорне волосся; черевики, одягнені на босі засмагли ноги, — все це, здавалося, приросло до нього і становило його природу.

Вона знаходила собі багато предметів для спостереження: її смішило до крайності, як циган і мужик били один одного руками, скрикуючи самі від болю, як п'яний жид давав бабі киселя, як перекупки, що посварилися, перекидалися лайкою і раками, як москаль, погладжуючи однією рукою свою козлячу бороду, другою... Але ось відчула вона, хтось смикнув її за шитий рукав сорочки. Озирнулася - і парубок у білій свитці, з яскравими очима стояв перед нею. Жилки її здригнулися, і серце забилося так, як ще ніколи, ні за якої радості, ні за якого горя: і дивно і любо їй здалося, і сама не могла розтлумачити, що робилося з нею.

ВЕСІЛЛЯ ЯК ФІНАЛЬНИЙ АКТ, ЧЕРЕЗ СВЯТКОВУ-РИТУАЛЬНУ ДНЮ.

До Солопія, що сидить у сараї, приходять Грицько і обіцяє того визволити, якщо Солопій сваватить йому Параску. Той погоджується. Грицько зустрічається із циганом і підтверджує, що все сталося за планом.

Параска сидить у хаті одна і думає про весілля з Грицьком. Замріявшись, вона починає співати та танцювати. Кум, який повідомляє, що прийшов наречений. Поки не повернулася дружина, Солопій благословляє молодих. Вдалині вже чути лайку Хіврі. Натоп, що зібрався навколо хати, обступає жінку і не дає їй поміщати загальних веселощів.

І хоча намагалися перешкодити веселому весіллю, незабаром усі танцюють, і навіть старі старенькі, яких, втім, захоплює не спільна радість, а лише хміль. Повість закінчується докладним описом народного весілля

Список використаних джерел:

1. [М. Мусоргский. Сорочинская ярмарка | 100 опер. Оперная музыка \(100oper.ru\)](http://100oper.ru)
2. [Сорочинская ярмарка: новости компании, информация о Сорочинская ярмарка — Forbes.ua](http://Forbes.ua)

3. [«Сорочинская ярмарка» за 5 минут. Краткое содержание повести Гоголя \(briefly.ru\)](#)
4. [Читайте "Вечера на хуторе близ Диканьки" - Гоголь Николай Васильевич - Страница 3 - ЛитМир \(litmir.me\)](#)

Мацько В.М.,

студентка IV курсу кафедри музичного та хореографічного мистецтва ВП «Миколаївська філія Київського національного університету культури і мистецтв»;

Науковий керівник: Піхтар О.А., кандидат педагогічних наук, доцент, завідувач кафедри музичного та хореографічного мистецтва ВП «Миколаївська філія Київського національного університету культури і мистецтв», м. Миколаїв, Україна

АВТОРСЬКИЙ ВНЕСОК ІРИНИ КИРИЛІНОЇ В ЖИТТЯ УКРАЇНСЬКОЇ МУЗИКИ

Ірина Кириліна — багатогранна українська композиторка, яка вплинула, як на естрадних виконавців, так і на класичних. Писала вона у таких жанрах: камерна музика, хорові твори, музика до театральних вистав, обробки українського фольклору, музика для дітей, створила більше 200 естрадних пісень. Хоча колись взагалі боялась бути композитором. Не так давно ця професія була зовсім не популярна серед жінок. Багато хто не сприймав Ірину Яківну взагалі, але вона дійсно пройшла цей шлях через терні, через неприйняття до всеукраїнського визнання.

Внески Ірини чималі. Писала вона для сучасних естрадних виконавців -Лілії Сандсулени, Іво Бобул, Павло Зібров, Віталій Білоніжко, її твори виконували Ніна Матвієнко та Людмила Артеменко. Відомі українські хори та оркестрові трупи. Оркестрові та класичні вокальні твори були її сильною стороною. Камерна музика-моноопера, шість камерних кантат, сонати, великоформатні оркестрові опуси, рок-опера, збірки пісень для дітей, мюзикли, оперу-казку, і тд. Це все внесок до нашої музичної спадщини. Дійсно талановита, а її відома “Лелеча доля” стала віддзеркаленням думок кожного українця. Одна з небагатьох українських пісень, яка допомагає нам задуматися взагалі про життя, свій шлях, і зрозуміти важливу думку, яку і старалась донести композитор — життя швидкоплинне, потрібно жити кожную його хвилину так, щоб потім не було про що жалкувати.

Вона не тільки в цьому новатор, а ще й в таких речах як оригінальне звучання з жіночим початком та симфонічним оркестром. Також, варто зазначити, що за основу Кириліна брала український автентичний фольклор, і перероблювала його в своєму